

bygdamenn við. Oftast skemtiligar. Eru ætlaðar til skemt og bara tað, men niðurstøðan er, at hesi folk koma frá útjaðaranum. Norðan úr myrkrinum, ikki frá norðoyggjum, men Sandvík og Hvalba. Gloymt er ikki, at suðringar eru tignir í leikum at siga søgur um hvønn annan.

Fyrst eg møtti Tvøroyri, mundi eg vera um skúlaaldur, kanska yngri. Eg minnst væl, hvussu stóra eg helt hana vera.

Keina við øllum skipunum, tey stóru handilshúsin, kirkjan, tey stóru trøini, o.s.fr., men tað gjørdi mær størsta munin og aldrin gongur frá mær aftur, var, at eg sá ein drong, um min aldur, kanska tvey ár eldri, standa innat einum stórum pakkhúsi niðri við keina og gráta.

Sjálvandi hevði eg fyrr sæð dreingir gráta og gjørt tað sjálvur ótaldar ferðir, men hetta var nakað annað.

Hetta var ein so hjálparleysur, uppgjávandi og forfjónaður grátur.

Fyrst í fimti árunum kom eg at ganga í real-skúla, og læt meg beinanvegin siga, at drongin møtti eg aftur, gitti mær til hvør hann var, men tá hann var so frægur, fór hann úr bygdini, og eingin av hansara eru eftir nú.

Motið við Tvøroyri var ógvusligt, ið hvussu so er at byrja við. Altså tað var so nógv ein skuldi kunnast við, so nógv sum var

fremmant og púra annarleiðis. (Nú rópa tey tað mentanar hvøkk). Nógv forvitnisligt, samstundis sum týskar glosur og annað ómetaliga turt og veruleikafjart skuldi lærast. Nógv ár seinri las eg, har Johs. V. Jensen (1873–1950) skriar, at tá hann fer úr Himmerland til Keypmannahavnar, reisti hann úr miðeldini til nútíðina.

So sterkt kann eg ikki siga tað, men kom at hugsa um mína egnu reisu, tá eg las tað.

Vit plagdu at rokna við 5 – 6 tímum at ganga til Tvøroyrar. Ikki var fjørstøðan longri, men stórvir var munurin. Sambandið hóast alt so lítið. Tvær atskildar ferðir.

Til at byrja við helt eg, at alt var eins á Tvøroyri (fyri mær var alt Tvøroyri, visti ikki munin Trongisvágur, Tvøroyri, Frøðba), men eg varnaðist skjótt, at munurin var stórvir.

Um allar Føroyar høvdu vit ilt við at skilja, at tað var neyðugt við einum flakavirkni fyrst, aðrenn skipini kundu koma. Og soleiðis hevur tað verið so ofta.

Tá telefonin kom, t.d. heimasandsmenn skuldu kjakast um nyttuna av telefonini. Ein spurdi tá, um hann kundi senda eina kúgv til Havnar við telefonini, og tá hann fekk eitt nei, segði hann, at hann var imóti telefonini. Eitt ótal av slikum søgum eru, nú flenna vit, men munu ikki onkur fara at flenna

og siga søgur um okkum.

Víst hevur samferðslan kostað okkum nógv, men um vit ikki høvdu fingið hana, varð tað fleiri ferðir dýrari, og hesin framburður ikki komin.

Føroyar hava ikki ráð til at lata eina av bestu oyggjum okkara liggja so langt burturi.

Vit hava dugað okkum nógv leingi í, at einaferð hevði Suðuroyggin ikki minst Tvøroyri og Vágur nokk í sær sjálvum. Tað var restin av Føroyum, sum kom til hana.

Tvøroyri kappaðist við Havnina, var kanska í mongum fremri. Erlendur Patursson skrivaði fyrst í fimti árunum grein við heitinum »Pólarnir har hann skrivar um Norðpólin og Suðarpólin, sum Er Klaksvík og Tvøroyri. Havnin lá mitt í millum.

Hetta er søga. Nú er eingin sær sjálvum nógv mikið. Vit hava brúk fyri hinum, restini av Føroyum, og tey okkum.

Og ikki minst hava suðringar brúk fyri hvørjum øðrum. Meðan hvør bygdi, litil sum stór, roynir at menna seg, má samstundis hugsast um heildina.

Um t.d. Tvøroyri fær okkurt, so má næstu ferð hugsast um Vág. Tær miðalsóru og smáu bygdirnar mugu heldur ikki gloymast. Har vit kunnu mugu vit draga eina linu, hjálpa hvørjum øðrum, heldur enn leggja fót fyri hvønn annan.

Eins ofta sum vág-

bingar ella tvørámenn skulu hugsa sum vágbingar ella tvørámenn, mugu teir eisini hugsa sum suðringar.

Suðringar mugu hugsa suðriskt.

Fyrst folkið, síðan má neyvt samarbeiði verða millum kommunurnar.

Eg goymdi vil vilja politikararnar til síðst, ivaðist um eg skuldi nevna teir. Ofta verður byrjað við teimum. Tað er ikki rætt. Fólkioð eigur at hugsa sjálvt og bera sína hugsan fram, so stendur tað upp til teir fólkavaldu, um teir taka undir ella ei. Og so hetta sum tverri hendir alt ov ofta, at alt endar í partapolitikki.

Partapolitikur hevur skyldina av nógvum illum eisini í Suðuroy.

Men tá eg einki betri havi at seta istaðin, kann eg bara royna at minka um vansarnar við honum.

Høvdu vit kunnað sett endamálini hægri enn stemmur til ein flokk, var nógv vunnið, og vit mugu nú, allir vit vanligu føroyingar, ið bara velja fjórða hvørt ár, fara at hugsa og tosa um tey mál, sum eru grundleggjandi neyðug og lata uttanum-mensnið fara.

Her havi seg so nevnt samferðsluna til Suðuroy. Hon er grundleggjandi neyðugt, um tú býr í Sandvík ella Sumba. Er tvørámaður ella vágbingur.

Hetta er bráðneyðugt nú, og hetta mátti allir suðringar kunnað samst

um og virkað fyri. Um teir ikki gjørdi tað fyri 10 árum síðani, kunnu teir gera tað nú. Gudsbarnið batnar.

Fyri framtíðina og tað verður ikki so leingi, verður neyðugt við hægri skul-um til oynna.

Um vit longu nú, kundu sæð fyri okkum, at hann var bygður vestanfyri Hov – Porkeri, var nógv vunnið. Vit høvdu sloppið frá at kjakast um hann skuldi liggið í Vági ella á Tvøroyri, við tí úrsliti, at eingin kom ella nógv seinkaður. Tilíkt kjak er fruktaleyst og meira oyðandi enn ein hugsar. At vit her finga ein kjarna at verða felags um, vildi fingið ovurhonds stóran tyding, ikki bara fyri Tvøroyri–Vág, men alla Suðuroynna.

Anna sum var fyri alla oynna kundi komið afturat.

Suðringar høvdu nakað at verið felags um, umframt samferðsluna.

I aðni nart eg við fimti-árin, og vil eisini gera tað við seksti árin.

Tá buði eg ikki í oynni, men kom á hvørjum ári aftur at vitja.

Fyri meg vóru berg-holini norðanfyri og vegurin suðureftir tær størstu hendingarnar.

Men sjálvandi ávirkaði hetta einki framburðin soleiðis alt: fyri eitt, og eg helt at samanborið við restina av Føroyum, hevði eg kensluna av, at alt var stóðgað upp. Tað hendi ov lítið. Grundina til at so

var, gav eg samferðsluni og tí ótrúligu folkaflýtingini. Ungdomurin stóðaðist ikki, hann hvarv. Vit gera ov lítið við tann veruleika, at meðan tað vóru eini 32.000 føroyingar, vóru tað um 6.000 suðringar, nú eru töluni 46.000 og 6.000.

Men tá vit koma út í sjeitiárin, kemur vendi. Fiskimarkið verður útflutt, og fær tær størstu og bestu fylgjur. Og samferðslan batnar.

Nú er gróður í Suðri.

Lat okkum liggja á takinum. Smíða meðan jarnið er heitt. Gloyma brikslið.

Ikki svara aftur, um politikararnir norðanfjórðs royna at prógva sína politisku hugsan við at brúka Suðuroy sum dømi.

Politikarar norðanfjórðs sum koma við skilagóðum uppskotum Suðuroynni at bata og vilja arbeiða fyri teimum, skulu vit lurta eftir.

Suðuroyingar standið saman Suðuroynni at frama.

